AGRICULTURA

REVISTA AGRÍCOLA CATALANA

Director: AUGUST MATONS

Col·laboradors:

Ex-Professors i tècnics del Departament d'Agricultura de la Mancomunitat de Catalunya

Any XI 20 de Juny de 1927 Núm. 12

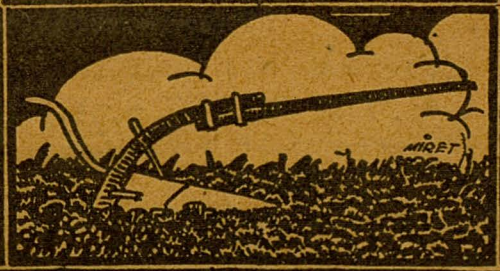

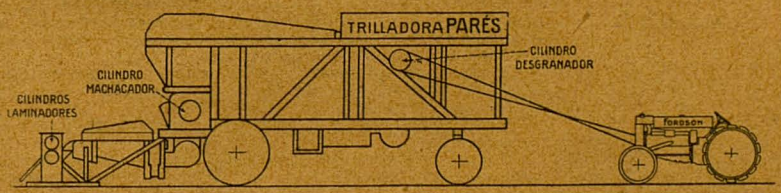

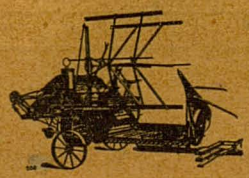

Màquines de BATRE **"PARÉS"** les úniques que deixen la palla completament aixafada per mitjà d'uns cilindres laminadors, millor que no pas amb corrons a cavalleries a les eres / Segadores-lligadores, segadores-agavelladores per a una i més cavalleries, dolladores, rampins, etc. de l'acreditada casa "KRUPP" d'Alemanya.

PERE PARÉS

Passeig Duana, 15 :: BARCELONA

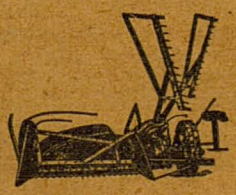

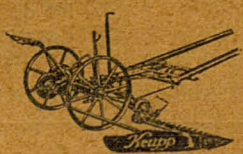

Contra la Fumagina
o negre de les
OLIVERES

Cryptol Sulfuros Truffaut

Tractament eficaç i
sumament econòmic

ESPECIALITATS AGRÍCOLES
G. TRUFFAUT S. A.
Luchana, 61-63 S. M.-Barcelona

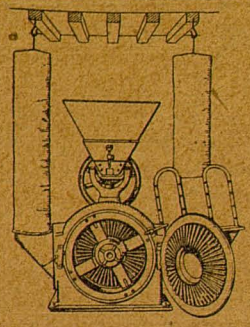

Molí Triturador "El Campeón Universal"
Patents d'invenció núms. 84.698 i 91.267
per a tota classe de grans, palles, despulles i altres matèries

El molí triturador «El Campeón Universal» és l'únic que no produeix pols, i que pot treballar sense canvi en la direcció desitjada. Està proveït de dues manegues d'aspiració i per això ni s'escalfa ni la molturació sofreix minves.

El construeixo en quatre tamanys per proporcionar els tipus que poden necessitar des del més petit industrial o ramader al més gran industrial.

Producció en farina de moresc per a pinsos, de 150 a 1.000 quilos per hora.

Unic constructor i venedor que els instal·la i cobra un cop posats en marxa i després d'haver-se obtingut el resultat convingut.

Finor i gruix de la molturació desitjada

MARC TORRAS. — Riereta, 15 i Aurora, 11
Telèfon 1201 A - BARCELONA

VERITABLE NO MÉS FOC

NO MÉS SENYALS A LA PELL

Liniment ALONSO OJEA

Vexigatori i resolutiu, el més actiu i econòmic de tots els que es coneixen.
No deixa ni la més petita senyal en la pell.
Garantitzem els seus efectes i activitats
Remetem un flascó de mostra als senyors Veterinaris que el demanin

Dipositaris: J. URIACH Y C., S. A. - BRUCH, 49 - BARCELONA

ANY XI 20 JUNY DE 1927 NÚM. 12

AGRICULTURA

REVISTA AGRÍCOLA CATALANA

Dies de sortida: 5 i 20 de cada mes

Subscripció: Barcelona, any **Pessetes 9** -:- Fora: **Pessetes 10** -:- Estranger: **Pessetes 11**

Número solt: **Pessetes 0,50**

Direcció i Administració : Plaça de Catalunya, 17 (Llibreria Catalònia) : BARCELONA

Sumari: Després del Congrés. Elogi de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre. — Impressions tècniques del IV Congrés de Regs, per *Jaume de Riba*. — Les defenses fluvials, per *J. M. Riu*. — Catalunya, terra de flors, per *J. Ventalló*. — L'escola agrícola «Productiva» per *Josep Mallart*. — Notes i Comentaris. — Noticiari. — Informacions comercials, per *Lluís Marsal*. — Bibliografia, per *R. S.* — Consultori, per *R. S.*

Després del Congrès

L'elogi de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre

El Congrés de Regs i l'Exposició han acabat. Del Congrés queden unes conclusions que no podran ésser ignorades pels governs, i de l'Exposició el record d'una manifestació de la vitalitat de la nostra agricultura.

Però, el Congrés i l'Exposició tenen per a nosaltres un altre mèrit : el d'haver-nos revelat la fresca vitalitat de l'Institut Agrícola de Sant Isidre. En poc de temps i en condicions no favorables, l'Institut ha organitzat una exposició brillant i els agricultors i el públic barceloní han admirat el seu esforç i han correspost assegurant-ne l'èxit.

Durant molt de temps ha estat de moda dir mal de l'Institut. Per a certs elements, la crítica de l'Institut, dels seus homes i de la seva actuació al davant de l'agricultura catalana ha estat el cavall de batalla. L'Institut era, gairebé, el causant de tots els mals que patia la nostra terra.

Però la vella institució catalana treballava indiferent a les crítiques apassionades dels enemics, i mentre aquests han oscillat vergonyosament en tots sentits i han ballat al compàs de les músiques del dia, l'Institut ha romàs el que era, una organització profundament amarada de sentit pairal, i ha coronat la seva obra amb l'èxit del Congrés i de l'Exposició.

Per això, per la joventut demostrada en l'organització del Congrés i de l'Exposició i pel triomf assolit, AGRICULTURA es complau d'associar-se públicament a l'unànim elogi que avui fan els agricultors de la vella institució agrícola catalana.

Impressions tècniques del IV Congrés de Regs

EXTREIEM de nostre confrare «La Veu de Catalunya» aquest article, resum de les tasques del Congrés de Regs, escrit pel que portava l'autoritat tècnica màxima com a representant de Catalunya dintre del mateix, pel nostre volgut amic Jaume de Riba:

«Les circumstàncies especials dels regadius han fet que els seus congressos, que van néixer com a mitjà de propaganda, s'hagin convertit en un element competentíssim d'estudi dels difícils problemes que planteja l'ús de l'aigua per a fins agrícoles.

La fusió en un mateix pla dels tres estaments que hi intervenen, ço és: propietaris, enginyers i advocats, i el xoc d'opinions a què donen lloc les discussions entre ells (que si tots intervenen en el regadiu cadascú en mira sols un caire), fa sortir guspires de llum que aclareixen extraordinàriament aquells difícils problemes, i fa que no puguin mai convertir-se aquests Congressos en manifestacions d'interessos particulars, que procuren millorar en profit propi llur situació econòmica.

Cal tenir en compte que molts dels elements que hi intervenen, i que han intervingut constantment en el Congrés que acabem de celebrar, actuen en la resolució dels problemes esmentats des dels llocs oficials que ocupen.

És d'elogiar que els diferents cossos d'enginyers de l'Estat espanyol a la cura i vigilància dels quals estan les aigües, vulguin entaular discussió sobre les qüestions que aquestes plantegen. Això demostra que avantposen, a tot, llur noble afany constructiu de l'augment de riquesa pública i del millor aprofitament dels elements naturals del país. Per això, si bé els enginyers tenen un lloc preponderant en els Congressos de Regadius, a ells acudim con-

fiats propietaris i advocats, convençuts que no són reunions encarcarades i fetes a motllo per a lluïment de determinades persones o per prendre acords ja prèviament convinguts.

Els que han assistit a les sessions celebrades, han vist com es discutien totes les idees relacionades amb els regadius; com eren modificades les ponències; com eren moderades les idees massa atrevides; com s'acceptaven solucions modernes i com es facilitava el camí a la modificació de la llei d'aigües que tantes dificultats enclou.

Trust de Congressos anteriors són les Confederacions Hidrogràfiques, que en aquest Congrés han estat consagrades com a mitjà més eficaç per a fomentar el complet aprofitament de les aigües dels rius.

La de l'Ebre en plena actuació, altres en vies de constitució i altres ja iniciades com la del Llobregat.

En aquestes l'Estat es desprèn de l'actuació directa sobre les aigües, i la confia a entitats autònomes per complet i capacitades per aquests fins. No cal dir amb quina simpatia les hem de veure nosaltres.

Dels Congressos n'ha nascut el convenciment de la necessitat de la limitació dels drets de la propietat privada per al millor aprofitament de les aigües, admetent l'expropiació forçosa, que en el Congrés suara celebrat ja sols s'ha discutit en ses aplicacions, però no com a principi.

Dels Congressos de Regadius ha nascut també l'extensió de la competència dels Tribunals d'Aigües a tots els que intervenen en el fet de regar, i si encara no ha estat consagrada en la llei, en la pràctica de l'actuació dels tribunals és ja un fet indiscutible.

En les discussions del Congrés celebrat a Barcelona, s'ha donat ja una norma d'organització més completa dels Registres d'aprofitament d'Aigües públiques, admetent-se el principi de la intervenció del jurista en els expedients; s'ha acordat, amb l'assentiment dels enginyers de les Divisions Hidràuliques, que les fixacions de caudals es facin d'ofici i per conques hidràuliques, i no a càrrec dels propietaris i per ordre d'antiguitat d'expedient, la qual cosa ocasiona un extraordinari retard a efectuar-les; s'ha trobat fórmula perquè les fixacions de caudals en els aprofitaments petits no obligui als embassaments per acumular l'aigua a fi que tingui prou empenta per a regar; s'ha fixat l'única sanció racional i jurídica als aprofitaments no inscrits, ço és, la de negar-los la via guvernativa i contenciosa-administrativa en lloc de l'actual declaració d'abusos que, per excessiva, ha estat inaplicable, estant

més complets tals Registres, encara que a Catalunya és on són més necessaris completar-los perquè siguin útils. S'ha limitat la interpretació de les noves disposicions sobre aigües públiques, i ha estat retirada la declaració d'ésser públiques totes les aigües no utilitzades, per quedar limitada la facultat de concessió de l'Estat a la màxima utilitat social, s'ha reconegut que la regulació d'un corrent i sempre que hi hagi conflicte entre aprofitaments agrícoles i industrials, han de preponderar els primers.

S'ha fixat l'orde del traspàs del secà al regadiu, mitjançant una determinada preparació de terrenys i gradació de cultius ; s'han fixat normes de crèdit per auxili dels propietaris que han de convertir llurs terres secanes en regables, admetent-se l'expropiació sols per l'Estat o Corporacions públiques quan sigui indispensable per a l'extensió de noves zones de regadiu, rebutjant-se la utilització de l'amillarament o cadastre per a la fixació del preu.

S'ha recomanat a les Juntes locals, per a evitar els inconvenients que la distribució de la propietat a les zones regables ofereix, perquè l'aigua pugui arribar a tota la superfície dominada, fixant també a tal fi els auxlis que ha de donar l'Estat en obres secundàries, distribució de terrenys, auxilis econòmics, modificacions de les finques (agregament, desgregament, modificació de confrontacions, etc.) ; fórmules jurídiques per als canvis de cultius en les noves extensions regables, etc.

S'ha aconseguit declarar la conveniència de deixar als regants la llibertat de fixar el règim interior de les Comunitats de regants, derogant els complicats models d'Ordenances ara vigents ; facilitar la constitució de Comunitats suprimint els enutjosos tràmits actuals, i permetent un tipus de petites Comunitats de règim molt senzill ; s'ha reconegut la necessitat de què l'actual jurisprudència que permet als Tribunals d'Aigües especular llurs veredictes, sigui consagrada pel Poder executiu, i que aquest doni mitjants perquè es formi la hisenda de les Comunitats regants, reconeixent-los plena personalitat jurídica.

El dificilíssim problema de l'aprofitament de les aigües subterrànies s'ha abordat de cara, i s'ha arribat a l'acord de què, si bé el propietari és lliure d'elevar les aigües de la seva finca, mentre no perjudiqui altres aprofitaments, poden concedir-se les aigües subterrànies no utilitzades perquè les aprofiti una persona o col·lectivitat diferent del propietari, tornant-se al principi que informa la legislació catalana quan les aigües subterrànies eren una regalia de la Corona ; s'han fixat regles per a tallar l'abús de què es busquin aigües simulant buscar minerals, no reservant aque-

lles als minaires que no explotin els minerals, i declarant de domini públic les aigües sobrants, després de satisfetes les necessitats de l'explotació minera ; fixant-se mitjans de protecció dels petits regadius.

Per primera vegada s'ha plantejat el problema de la projecció per a descobrir les aigües ocultes.

En l'important i concret tema de l'aprofitament d'aigües del Canal d'Aragó i de Catalunya solucionant les dificultats actuals, s'ha reconegut la necessitat de nous aprofitaments que augmentin el caudal ; es declara la insuficiència del Canal actual en relació a la zona regable ; es demanen a l'Estat només mitjans indirectes per la total utilització de l'aigua, contrastant això amb l'esperit d'altres zones regables, on es creu que l'únic mitjà de la utilització de l'aigua és la colonització, arribant-se a l'expropiació forçosa dels terrenys pertanyents a propietaris que no vulguin o no puguin convertir-los en regadius.

Aquesta breu enumeració de les principals matèries tractades en el Congrés, demostra la seva importància, que encara augmenta, si es té present la forma elevada amb què s'han portat les discussions i la capacitat i prestigi de les persones que hi han intervingut.

No trobarà el Govern una assemblea més competent i de més prestigi, com també de més elevació de mires sobre l'especialitat tractada. En els actuals moments, tan escassos d'expressió d'opinions, desaprofitar les lliçons de les emeses en aquests dies, fóra imperdonable omissió.

JAUME DE RIBA

Les defenses fluvials

HAVEM de referir, ara, les defenses no rústiques de la conca baixa dels rius.

S'inclou en aquest grup les defenses d'obra o sigui els murs longitudinals, que d'un costat són murs de contenció de terra i de l'altre de contenció d'aigua si convé. Perquè doni resultat aquest sistema cal que la defensa abarqui una extensió llarga. Pot dir-se en general que en la construcció d'aquestes defenses cap precaució encaminada a assegurar la seva solidesa no pot considerar-se

excessiva. Si per cas l'empenta del corrent aconsegueix consentir o esbotzar el mur en un punt d'incidència, aleshores el mur perd encontinent tot el seu poder defensiu, cosa que no passa amb altres sistemes de defensa.

Una dificultat important amb la qual s'ensopega els més dels casos en voler aplicar aquest sistema, és el no poder assentar el mur damunt d'un terreny ferm per ésser per excellència llevadisses les terres dels marges dels rius. Si el mur no està construït damunt d'un terreny ferm hi ha el perill de què el corrent el socavi deixant els seus fonaments al descobert. Es veuen i tot casos en què els fonaments han quedat a alguna alçària sobre el nivell del jaç en un trajecte llarg, amb el perill de què, perduda l'estabilitat, caigui per son propi pes. Abans que això no passi, si es vol salvar l'obra cal efectuar una refonamentació de la mateixa, o bé construir, si la poca amplària de la riera ho permet, un mur o una sèrie de murs transversals en la forma vista anteriorment en tractar de restablir a un riu o riera el seu nivell convenient.

Es veu amb facilitat un inconvenient d'aquestes defenses, i és que són cares. Elles són la base, no obstant, de tota obra ben acabada de contenció i canalització dels rius en la seva part baixa. Obres d'aquestes ben completes sols es fan en trajectes on poca terra val diners, posem per cas, mentre el riu travessa una ciutat. Faci's memòria, per exemple, del Tiber i el Sena.

Modernament ha aparegut el sistema de les defenses metàlliques. Foren ideades per l'enginyer italià Palvis. L'element metàllic principal que entra en la construcció d'aquestes defenses és la caixa o gavió Palvis. Diem principal perquè ha donat origen a algun derivat, com la cuirassa Bianchini, per a la contenció de terres llevadisses. (Fig. 1.)

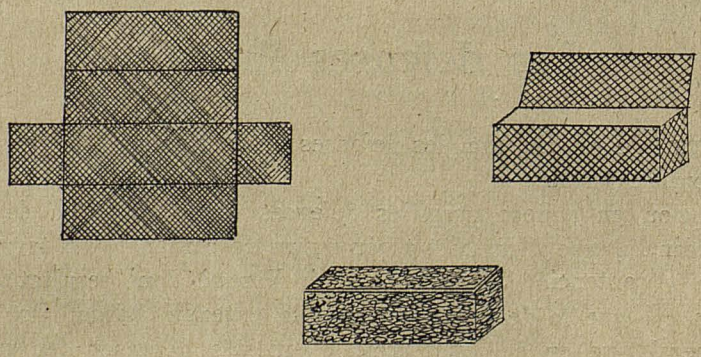

(Fig. núm. 1) El gavió Palvis

En el lloc de l'emplaçament de la defensa, s'armen els gavions i s'emplenen de pedres de les mateixes que arrossega el riu, o bé de qualsevols altres. Una vegada ple el gavió de pedres ben posades, s'aplica la tapa superior i es cus amb filferro. Una defensa metàl·lica està formada per una sèrie de gavions plens, superposats i juxtaposats i cosits a la vegada entre ells per lligadures metàl·liques de manera que queda format un sol bloc amb tot el conjunt de gavions. No hi entra, doncs, altre material que gavions i pedres soltes.

De gavions se'n construeixen de diferentes dimensions, la qual cosa permet, combinant-los degudament, donar a l'obra defensiva la secció que convingui.

Amb aquest sistema poden construir-se defenses de la més petita a la més gran magnitud. Poden construir-s'hi obres longitudinals de protecció de marges o bé de recuperació de terrenys perduts; i obres en sentit transversal o espigons, encaminats a desviar el corrent, o bé, si són en forma de martell, fer d'obra defensiva i de recuperació de terrenys. També poden construir-se amb gavions, tal com abans hem dit, en parlar dels murs, travessos a tota l'amplada d'una riera, amb l'objecte d'evitar l'enfondiment del jaç. Per fi, poden construir-se altres obres importants amb gavions relacionades més aviat amb la indústria i amb les obres públiques. Les deixem d'esmentar per a no moure'ns del nostre objecte agrícola de defensa i restauració de terrenys. (Figs. 2 i 3.)

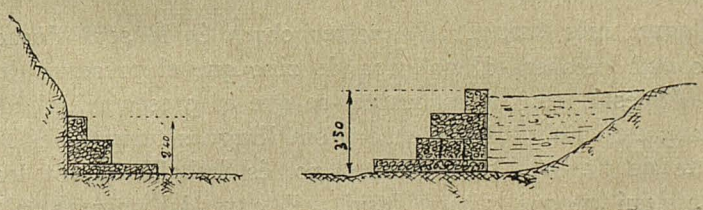

(Fig. núm. 2)

Secció transversal d'una obra de protecció de marges i d'una de recuperació de terrenys

Diguem quelcom sobre les condicions d'aquest sistema. La seva qualitat característica és la flexibilitat. Aquesta qualitat fa que pugui installar-se una defensa damunt de qualsevol terreny. Perquè si el corrent descalça l'obra, la seva base es flexa, protegint l'espai socavat pel corrent i guardant que progressi el mal. Per a facili-

tar aquesta flexibilitat es recomana que la filera de gavions que deu formar la base sigui de poc gruix (0,50 m.), i avanci bastant de la part principal de la defensa.

També és una qualitat del sistema la senzillesa dels materials i la facilitat de la installació de la defensa que no requereix cap personal obrer especialitzat.

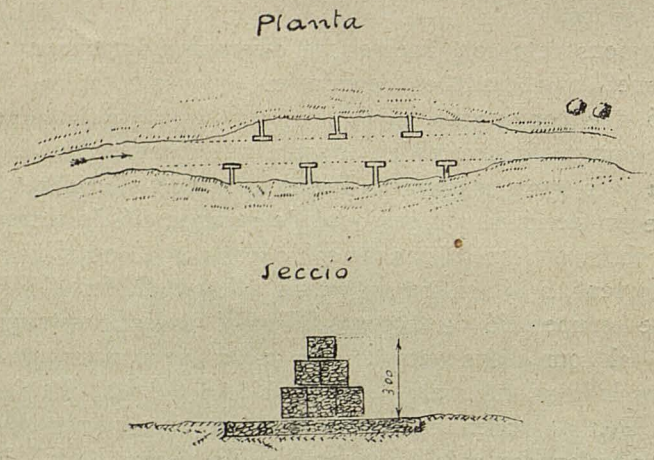

(Fig. núm. 3)

Defensa dels marges d'un riu amb espigons en forma de martell

El punt més discutit d'aquestes obres és la seva duració. El filferro està recobert d'una capa de zinc que el preserva de l'oxidació. Aquesta, però, deu comptar-se que es presentarà al cap d'alguns anys. Si l'obra de defensa passa llargues temporades fora del contacte de l'aigua, sigui perquè només treballi durant les avingudes, sigui perquè s'hagi desviat el curs del corrent, aleshores la duració de l'obra és molt llarga, i pràcticament gosaríem a dir que pot considerar-se de duració indefinida. No és de creure que existeixi cap obra prou vella que permeti afirmar una duració així en absolut; no obstant, permet presumir-ho l'estat de conservació d'obres, que deuen passar o passen, la major part del temps en sec, i mentre suposem que no es varia aquesta circumstància.

És diferent tractant-se d'obres que es troben en contacte continuat amb l'aigua. En aquest cas la vida de l'obra, encara que no sigui tan llarga, dura prou perquè la seva installació pugui considerar-se avantatjosa en la majoria dels casos en què precisa

una defensa. El llot que amb les avingudes emplena els intersticis interiors de la defensa i la vegetació que s'hi cria, sovint fa que amb els anys adquireixi l'obra alguna consistència pròpia, prescindint del metall, i quan aquest pugui considerar-se de resistència insuficient per efecte del rovell, sempre haurà durat prou perquè a la protecció de la defensa metàl·lica s'hagi criat i totalment desenrotllat, espontània o plantada, una faixa d'arbres que en endavant podrà actuar tota sola de defensa viva.

J. M. RIU

Catalunya, terra de flors

MOLTES vegades, des d'aquestes planes, hem cridat l'atenció dels nostres lectors sobre la utilitat d'estendre al nostre país el conreu de la flor. Per això, ens plau de transcriure la següent interviu apareguda a *La Publicitat*, en la qual es confirma la possibilitat de fer de Catalunya una terra de flors, i es demostra que aquest conreu té una importància insospitada.

Heu's aquí l'interviu:

«Tenir tractes amb jardiners, i precisant més, amb floricultors, és una cosa que encisa. És una gent que us dóna una sensació de repòs i de benestança; quan parlen del seu ofici sembla que el món s'hagi fet per a ells, i al seu costat respireu una dolça beatitud. Llur presència és optimista com la d'aquells senyorassos que ens va donar el nostre Xavier Nogués en *La Catalunya pintoresca*.

Una tarda vàrem sentir el senyor Simó que en un esclat d'entusiasme deia:

—Volem presentar a Montjuïc una Exposició que demostri d'una vegada per a sempre el que som i el que valem.

Vàrem emprendre'l perquè ens ho expliqués.

El floricultor senyor Simó és un home que quan s'entusiasma amb una cosa—i s'entusiasma sempre—es va enfilant, enfilant, i us pinta de seguida un panorama amb els set colors de l'arc de Sant Martí.

I l'altra tarda, a quarts de vuit del vespre, vàrem pujar al Foment del Treball Nacional, on es reuneixen els dijous els floricul-

tors. La Junta de Foment Nacional d'Horticultura estava en funcions sota la presidència d'En Joan Magrinyà.

—He volgut—ens va dir el senyor Simó—que sentís tots els companys de la Junta, perquè el que passa amb la floricultura un hom ho explica i no el creuen, i així, sentint-ho de tots, podreu veure l'abast de la realitat.

—L'art floreal, com totes les belles arts, és un art pobre, és de poc rendiment. Si a això afegim que la glòria que ens pot pervenir, a manca de pessetes, se'ns la queda un altre, resulta que els floricultors catalans fem la feina i ningú no en sap res.

Molts es pensen que aquí no hi ha flors; que n'hi ha per ferne quatre poms, però que el dia que se'n necessita una quantitat important per a qualsevol festa n'hem d'anar a cercar a fora. I això és un error. En flors, Catalunya no solament no és tributària de ningú, sinó que encara fa l'exportació. Resulta, però, que nosaltres les cultivem, i d'altres se n'enduen la fama. Fins que ha arribat un moment que ens hem sentit ferits en el nostre amor propi de jardiners, i volem demostrar qui som i el que podem fer, amb aquesta Exposició que inaugurem a Montjuïc el 25 del corrent.

Succeeix que a Madrid un hom entra en una botiga de flors, i pregunta d'on són. La contesta és invariable:

—De València.

És natural. Les flors, per ésser bones, han d'ésser de València, com els panyos han d'ésser anglesos... encara que en realitat siguin d'Alcoi.

A Madrid, una senyora que entra a comprar flors, si li deien que eren de Barcelona, faria «Uix!» i no se'n quedaria pas cap. Si li diuen que són de València, fins troba que fan més perfum, i s'emporta a casa seva flors... de Barcelona.

Benjamino Farina és un floricultor de Vilassar, italià de naixença, que de mig febrer a mig abril exporta ell sol 200 caixes diàries de flors; 5 quilos cada caixa, o sigui en conjunt una tona diària.

Un dia a Madrid el volien convèncer que les seves flors de Vilassar—les coneixia bé prou—eren de València.

—Un sol de nosaltres—ens diu el senyor Magrinyà—exporta diàriament flors a 22 floricultors de Madrid. Més encara: *totes* les botigues de flors de Madrid reben flors de Barcelona.

Barcelona exporta un vagó diari, i potser si no n'expedeix més és per les dificultats amb què topa per part de les Companyies de ferrocarrils. I a més a més d'enviar diàriament flors a Madrid,

n'envia a Saragossa, a Santander, a Bilbao i a moltes altres ciutats i capitals de província espanyoles.

I després de trametre'n a fora un vagó diari, en queda encara com un altre vagó per al consum de Barcelona. És clar, doncs, que no necessitem res d'altri.

Catalunya és un país eminentment hortícola. I això hom ho desconeix. El públic ignora que de la producció total de flors d'Espanya en correspon tres quartes parts a Catalunya. I no solament ignora aquestes dades tan interessants, i està tan lluny de somiar que produïm en una proporció tan enorme, que molts creuen que fins i tot la producció floral catalana és gairebé negligible. Hom ja ho dóna per descomptat que aquí no tenim flors.

La darrera vegada que va venir el rei, de Pedralbes varen demanar molta flor... Els fou servida.

—Sí que arriben fresques de València—féu el marquès de Viana.

—Són de Barcelona—va caldre dir-li.

De València aquí no ve res, com de València no va res a Madrid, ni hi anirà. València cultiva la flor seca, i té un comerç establert, a base d'aquesta flor, molt ben muntat. Nosaltres no en fem venir res, ni cal que vingui, perquè el públic català no ens ho admetria. Aquí hi ha un gust més refinat. A València fan toies amb perpetuïnes, amb roses d'agost, amb velluts, amb amaranta. Són flors que no tenen la delicadesa de la rosa. Allà això es ven. Aquí no ho compraria ningú.

El que té que presenten les tan famoses batalles de flors; tot és qüestió de propaganda; però aquestes batalles de flor seca, als que hi entenem, als de l'art, no ens diuen res.

València té, al damunt nostre, que els artistes van a trobar els floricultors per a organitzar aquesta mena de festes. Aquí els artistes no ens vénen mai a dir res. El dia que vinguin, farem coses que deixaran parats a tothom. Els floricultors catalans quan fem un treball artístic, una carrossa, un tapís, una figura, un trofeu, en la nostra obra hi domina la flor. A València hi domina la pintura; la flor s'utilitza com un complement d'aquesta.

Fa dos anys el senyor Nebot va imaginar una batalla de flors. Naturalment, no va ni suposar que nosaltres hi poguéssim fer res, va contractar uns artistes valencians i va fer venir flor seca de València. La batalla fou un fracàs.

LISOL Insecticida indispensable a l'Agricultura, la Ramaderia i la Higiene
Demani's el fulletó «El Lisol en Agricultura» que remetem gratis VALLES GERMANS Massini, 79 Sans-Barcelona

Fins ara podem dir que ens ha mancat ajut. Els Ajuntaments han acordat celebrar batalles de flors el dia que a un regidor li ha semblat bé, sense tenir en compte si era època a propòsit i sense consultar-nos res. Llavors resulta, o bé que les roses estan massa avançades, o bé que és massa aviat per al clavell... El fet és que resulten batalles de flors amb dàlies—amb geranis—com a València mateix—és a dir, amb flors que no tenen estima.

Si el Municipi establís dates fixes per a batalles de flors a Barcelona, nosaltres inundaríem la ciutat de flors. Per Tots Sants, per exemple, no una, dues batalles podríem fer, i encara sobrarien flors. La primera quinzena de juny també és època per a fer una batalla que resulti realment apoteòsica. Llavors hom podria veure el que som i el que tenim. Sempre, però, a base de preparar-ho amb temps. Amb quinze dies no s'improvisa res. A més, les nostres batalles no serien amb flor seca, amb perpetuïnes, amb clavells de moro, amb rosa mística... Foren batalles de debò. És una cosa que l'Atracció de Forasters hauria de tenir present.

Aquesta Exposició que anem a inaugurar a Montjuïc donarà idea del que podem fer els floricultors catalans. L'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, organitzador de l'Exposició anexa al IV Congrés Nacional de Regs, ens va convidar a prendre-hi part, i no hem volgut deixar-nos perdre aquesta ocasió de presentar una exhibición floral que sigui digna de Barcelona, amb tota la sumptuositat i riqu sa que una manifestació semblant es mereix.

Podem fer-ho així perquè—i ningú no s'ho imagina—nosaltres sols tenim més de 100 mojades de cultiu de flors, i entre flors, arbustos i arbres, a la vora de 500.

En aquesta Exposició presentem 1.500 metres quadrats de flors. Tots nosaltres hi duem el millor que tenim. El senyor Corbera, de Terrassa, presentarà la seva gran varietat d'orquídees, sempre bella de veure. Ja és sabut que l'orquídea és la planta més difícil de cultivar i la més cara. És planta de ric. I el senyor Corbera, que té les orquídees més belles de Cata'unya, les durà a la nostra Exposició. Hi haurà exemplars de 18.000 francs de preu de cost.

Creiem que no defraudarem, ans al contrari. Els tres divendres que l'Exposició de Montjuïc serà oberta, els dediquem a les dames barcelonines, i en cada un d'ells celebrarem un concurs : el concurs de la rosa, el concurs del clavell i el concurs d'art floral. Els divendres dels dos primers concursos repartirem a dojo roses i clavells, i el del tercer sortejarem els objectes (trofeus, escuts, tapisseria floral i altres treballs artístics) del concurs. Seran unes festes florals com no se n'han celebrades aquí mai de semblants...

...I els jardiners que van a presentar aquest bé de Déu de flor ens parlen amb tanta efusió del que van a fer, i posen un caliu tan encès en llur paraules, que mentre els sentim ens sembla com si ens trobéssim en un paradís exuberant en el moment del triomf àlgid de la primavera amb una riquesa de perfums i de colors digna de la ploma d'un Paul Morand. —

J. VENTALLÓ

L'escola agrícola «Productiva»

SEMPRE que es planteja la qüestió de l'ensenyament s'ha de posar al davant el problema econòmic. Les escoles són molt costoses. La construcció dels locals val molts diners, i després s'hi afegeixen a perpetuïtat les despeses del sosteniment i el funcionament. Això representa per a tothom l'inconvenient més greu per a les solucions.

Realment, és una dificultat; sobretot si concebim l'escola agrícola installada en un gran edifici fet exprés i pensem en un ensenyament pur, enterament deslligat de tota preocupació de rendiment econòmic en els exercicis pràctics. Aquesta és la concepció corrent que es té de l'escola; però no està pas demostrat que sigui la més encertada, tant del punt de vista de les possibilitats d'adaptació, com del de les necessitats de formació dels alumnes.

No és pas imprescindible que una escola agrícola pràctica tingui un d'aquests edificis pretenciosos, de més aparença externa que utilitat, que es solen tenir avui dia com a indicats per a escoles. A una escola agrícola, més que fatxades amb rengleres de finestres, li manquen terres de conreu i installacions pròpies per a l'explotació rural; més que sales de classe i aules mortes, necessita laboratoris i camps d'experimentació.

L'escola agrícola local o comarcal ha d'ésser pròpiament una granja-tipus, o una colònia d'explotació agrícola model, on la iniciació professional abraci els problemes tècnics i econòmics d'una manera viva, on la ciència sigui un element que s'adquireix per anar-lo utilitzant successivament davant l'imperatiu de la necessitat d'obtenir un rendiment màxim en l'esforç. Les construccions seran les que demani una bona explotació agrícola; en molt poques

cases s'hauran de tenir installacions exclusivament d'ensenyança, ja que l'ensenyança es farà per tots costats de l'explotació. Les lliçons seran donades davant dels fets ; la ciència es farà davant de les aplicacions. Una masia amb els seus anexes de coberts i petites construccions per al bestiar i per a dipòsit d'instruments i de productes pot ésser més que suficient, dintre de les proporcions que aconselli el nombre d'alumnes que puguin concórrer als ensenyaments i als exercicis pràctics.

Es dirà que per això també es necessiten diners. És ben cert que es necessita un capital incial, com se'l necessita per a les empresses que es proposen el lucre. Però ningú no dubta a proporcionar diners per a una cosa que tingui assegurat un bon rèdit, i l'escola-granja pot donar un rèdit raonable al capital que s'hi inverteixi ; encara que el millor rèdit, el rèdit incalculable, l'han de donar per tota la vida els alumnes que s'hi formin.

No creiem que les entitats que es preocupen per l'interès públic, ni les que es proposen fins relacionats amb l'Agricultura, i els mateixos particulars, es neguessin a donar llur collaboració econòmica per a una obra que hauria d'ésser profitosa per a tots. Inclús està molt dintre de les possibilitats que es trobessin persones filantròpiques, lliures de prejudicis i de compromissos familiars, que cedissin o deixessin en morir alguna masia o terres a propòsit per a la installació d'una granja-escola. Llavors, ¿qui no faria produir l'explotació per a cobrir tan sols la base de les despeses de l'ensenyament?

Però aquí anem entorn del problema pedagògic de l'escola *productiva*. ¿És que l'escola que es preocupi de la utilitat comercial dels treballs dels seus alumnes pot donar realment tot aquell món de coneixements que demana la formació fonamental d'un agricultor? No serà empetitir desastrosament les ciències agronòmiqces, presentar-les a través dels aspectes parcials que permeten les aplicacions concretes de la vida pràctica d'una explotació rural, per més que aquesta es digui *granja-escola*?

Els vells partidaris de l'ensenyament de la ciència pura, del conreu de la intelligència amb els problemes teòrics deslligats de la pràctica han donat per endavant llur resposta. Voldrien que els joves estudiessin i treballessin lluny de les preocupacions que dóna el costat econòmic de les coses ; voldrien que fessin pràctiques de laboratori sens pensar que llurs experiments poden tenir una utilització pràctica ; voldrien que s'apropiessin d'un conjunt de coneixements teòrics que després haurien d'aplicar per ells mateixos a casa seva.

Però els fets ens han demostrat que el camí que senyalen aquests senyors porta molt bé a la posició del savi, mentre no es caigui en un predomini del llibre i de les paraules buides i es tracti de xicots que tinguin capacitats per arribar a la saviesa. Però els nostres bons xicots, a qui esperen els camps i les masies no volen pas ésser savis, no volen pas ésser desinteressats conreadors de la ciència que es poden passar anys i anys darrera del descobriment d'una veritat que no saben si podrà ésser utilitzada algun dia. Ells volen de la ciència el que els pugui servir per a llurs problemes pràctics ; la ciència els interessa pel que els pugui ajudar en llurs solucions. Tampoc no comprendrien les qüestions científiques si se'ls hi presentessin deslligades del món d'observacions i d'experiències directes que porten ja fetes en llur vida corrent, en el contacte més o menys directe amb les coses que constitueixen el fons de llur professió futura d'agricultors.

La granja-agrícola, amb totes les seves preocupacions de producció i de rendiment, els podrà ensenyar a cercar els principis teòrics com a recurs per a les solucions pràctiques, els farà esbrinar les faltes de fonamentació de certs procediments rutinaris, els iniciarà en les tècniques sòlides que es desprenen de l'estudi científic-pràctic dels factors que intervenen en elles. L'alumne preguntarà contínuament el perquè de les coses, i el treball del mestre consistirà a fer que el mateix jove pugui respondre a la pròpia pregunta. Si l'alumne no es planteja prous problemes, el mestre els hi plantejarà, i únicament el posarà en camí per a què els resolgui per ell mateix.

Tot això tindrà el seu centre en els treballs propis de l'explotació, en els conreus, en les operacions i en tota la vida de la granja. Potser els alumnes i els mestres no es podran encarregar directament de l'execució material de totes les feines ; però de la major part, sí, sempre que no hagin de deixar endarrera el treball pròpiament intellectual que resumeix i abreuja l'activitat del període escolar forçosament curt. No és pas únicament que les possibles exigències econòmiques demanin un treball material directe ; el demanen les necessitats d'una veritable iniciació en l'ofici.

D'aquesta manera es formaran agricultors que sabran el que tenen entre mans, que sabran aprofitar els elements de les troballes modernes, aplicant aquestes consciençosament, sense perill de que mai hagin de renegar de les «modes noves».

JOSEP MALLART

NOTES I COMENTARIS

La propaganda en favor del vi

A França els viticultors no es limiten a demanar l'ajut del govern per resoldre el problema del vi; ells també, pel seu compte, miren de contribuir-hi amb iniciatives, de vegades, interessants, que els nostres productors haurien de tenir presents per imitar.

Hem anat donant compte d'aquestes iniciatives: utilització de subproductes, propagació de productes directes, venda de vi en ampolles d'un quart de litre, etc. Ens enterem avui d'una altra mida presa per la benemèrita Societat pel foment de l'agricultura de l'Herault que ha fet fer mata-segells per les cartes amb la dita de Pasteur: «La beguda més sana, és el vi.» Totes les cartes que sortiran ara de Montpellier portaran damunt del segell aquesta màxima.

Algunes malalties dels rosers

Heu's aquí algunes malalties dels rosers i la manera de combatre-les.

L'oïdium o blanca cobreix les fulles d'un revestiment blanc. Es combat amb ensofrades repetides. El rovell de les fulles es manifesta amb taques fosques a la cara superior i grisenques a la inferior. Es combat preventivament amb suc bordelès. A l'hivern es pinten les plantes amb un suc més concentrat.

El rovell vermell es combat també amb polvoritzacions de suc bordelès.

La podridura grisa dels borrons es manifesta en les plantes massa espesses; aclarint-les amb una bona poda, el mal desapareix tot sol.

La podridura de les arrels ataca el roser com a tots els arbres. Dóna bons resultats per combatre-la impedir l'acumulació d'humitat, no adobar amb fems, descobrir les arrels i posar-hi al damunt un gruix d'un centímetre de sulfat de ferro, cobrir i regar.

La clorosi és deguda generalment a un excés d'humitat al terreny o a un excés de calç. En el primer cas cal eliminar la humitat; en el segon el sulfat de ferro dóna resultats, per bé que passatgers.

Les molses ataquen també els rosers. Es combaten a l'hivern pintant les soques i branques amb una solució formada per 5 quilos de calç viva i 2,5 quilograms de cristalls de sosa en 50 litres d'aigua. La solució perd el seu poder càustic a les 24 hores.

L'ensitjat dels farratges

Les sitges modernes poden definir-se com a grans vasos tancats on es posa i comprimeix el farratge verd. El farratge sofreix una fermentació que la elevació de temperatura i la pressió dirigeixen en un sentit favorable. El farratge, en conseqüència d'aquesta fermentació, es presenta com una massa fosca, tova, acuosa, d'olor agradable i constitueix un aliment ideal pels herbívors domèstics i especialment per les vaques lleteres.

La transformació del farratge en fenc, fins al nostre país on el sol no acostuma a fallar gairebé mai, constitueix sempre una pèrdua. En efecte, cauen sempre les fulles i parts més tendres en una proporció del 15 per 100 al menys. Aquestes parts perdudes són les més riques en matèries nitrogenades, car en contenen prop del 20 per 100, mentre les tiges en contenen sols el 9 per 100. D'altra part en el fenc tenen lloc fermentacions que determinen un consum de matèria orgànica. Per últim recordarem que en cas de pluja quan el farratge s'està secant, les pèrdues en matèries nitrogenades assimilables pot assolir fins un 20 per 100. Amb la sitja aquest inconvenient és evitat, car es conserva el farratge encara fresc; demés permet de conservar plantes excellents per la lactació com el moresc i el sorgo que sense ell s'han d'utilitzar durant el període de vegetació.

Les ferides als arbres

Tota ferida feta a un arbre, ja sigui accidentalment, ja sigui amb la poda ha d'ésser curada d'una manera especial per evitar que per ella entrin germes de malalties.

La primera cura consisteix a allisar la superfície de la ferida amb un instrument ben esmolat car aquest allisament afavoreix la cicatrització ràpida i completa. Cal, després, desinfectar la ferida per destruir els paràsits que puguin haver caigut en ella. Entre els molts desifectants que es poden recomanar potser el millor és el sulfat de ferro, en solució al 20 per 100, que tots els agricultors tenen avui a casa per les seves moltes aplicacions. Amb aquesta solució es pinta abundament la ferida.

Per últim, la ferida ha d'ésser recoberta per protegir-la dels paràsits i dels agents atmosfèrics. com a màstic pot usar-se el quitrà, que té, però, l'efecte d'estovar-se a l'estiu, o els màstics d'empeltar que es troben al comerç.

Els arseniats

Per combatre alguns insectes que ataquen les plantes conreades, s'usen cada dia més els derivats de l'arsènic. D'aquests derivats n'hi han de dues menes: els arsenits i els arseniats. Entre els primers s'usen l'arsenit de coure, l'arsenit de calç i l'arsenit

sòdic ; entre els segons l'arseniat de plom, l'arseniat de calç i l'arseniat sòdic.

Pràcticament es pot dir que el poder tòxic d'aquestes substàncies, és, pel que es refereix als insectes, igual. Llur preparació, però, i llurs efectes damunt les plantes és també diferent.

Els derivats de l'arsènic han d'ésser emprats amb moltes precaucions perquè llur poder tòxic és força elevat. S'han de conservar tancats i etiquetats perquè no donguin lloc a confusions : s'han de destinar a llur preparació recipients exclusius ; els operaris han de rentar-se un cop acabat d'emprar-los, etc. Per bé que fins ara no s'hagin registrat casos d'intoxicació, és convenient no oblidar les precaucions.

L'adob de l'avellaner

Heu's aquí algunes fórmules pràctiques per l'adob de l'avellaner. Per arbres de tamany mitjà i en plena producció s'ha de donar una qualsevol de les fórmules següents :

1.	Sulfat amònic	0.4 - 0.5 quilos
	Superfosfat	0.3 - 0.5 »
	Clorur potàsic	0.1 - 0.2 »
2.	Fems	20 - 30 quilos
	Superfosfat	0.1 - 0.2 »
3.	Escòries	0.4 - 0.6 quilos
	Clorur potàssic	0.1 - 0.2 »
	Sulfat amònic	0.2 »
	Nitrat de sosa	0.3 »

Les nous

Excepció feta per les nous verdes destinades a la confiteria i un xic a la fabricació de licors i ratafies, les nous es cullen ja completament madures i seques cap allí al setembre i a l'octubre. En aquesta època cauen soles o es fan caure sacsejant les branques o batent-les amb una vara. Tot just caigudes es recullen per evitar que la closca es taqui.

A algunes regions de França, on la nou té gran prestigi, les netegen abans de vendre-les regant-les amb serradures o les renten amb aigua, les aixuguen de seguida i les blanquegen sotmetent-les a la acció de vapors de sofre. Després, es seleccionen per tamanys i es separen les dolentes.

Per conservar llarg temps les nous en bon estat es recomana de estratificar-les en sorra fresca, però ben seca. Si la sorra fos humida es desenrotllarien floridures i si fos calenta les nous germinarien.

El curanderisme

Els metges s'agiten, potser un xic més ara que abans, i demanen sancions contra els «curanderos». En veritat aquest flagell s'ha extés d'una manera considerable. A Barcelona hi ha *especialistes* que curen amb magnetismes, amb paraules màgiques, amb signes cabalístics i fins n'hi han que curen a distància tenint a les mans un objecte qualsevol del malalt. És just que els metges demanin sancions i no precisament perquè els «curanderos» els facin competencia, sinó, senzillament, perquè és immoral deixar que uns vius explotin la bona fe i la necessitat de la gent.

Però i els pagesos? Que no hi ha acàs «curanderos» de l'agricultura? Els que venen insecticides, anticriptogàmics, planter, adobs, etc. de mala fe, també haurien d'ésser castigats. I no sols per l'estafa que representa el vendre com a bona una cosa que no té valor, sinó per la desmoralització que sembren entre la gent del camp augmentant la seva desconfiança i retardant així el progrès de l'agricultura.

La munyida de les vaques

Heu's aquí el decàleg del bon munyidor:

1. Rentar-se les mans abans de començar la munyida.
2. No lligar les vaques durant la munyida; acostumant-les de petites, això no és necessari.
3. Els tres o quatre primers raigs no s'han d'aprofitar. La pèrdua és insignificant i la llet és més sana.
4. Emprar galledes o recipients de boca petita.
5. Tractar les vaques amb suavitat car els crits i els cops disminueixen la producció.
6. Munyir sempre les mateixes vaques i en el mateix ordre. Els animals tenen també llurs costums.
7. No començar a munyir pels mugrons laterals, perquè són més pròxims. Cal munyir sempre en creu.
8. No es necessari mullar-se les mans amb saliva per munyir bé; les mans han d'estar seques.
9. No munyir vaques que tinguin malalties a les mamelles; el millor és buidar-les tenint la llet separada.
10. Tractant-se d'un producte que serveix per l'alimentació, cal tenir la més escrupulosa netedat.

El sulfat de ferro com adob

De temps són coneguts els efectes del sulfat de ferro com a estimulant de la vegetació. L'experiència demostra que l'ús del sulfat de ferro no solament preserva o cura les plantes de certes malalties, sinó que millora llur desenrotllament.

Un viticultor francès, M. Coulombre, ha cridat fa poc l'aten-

ció sobre aquest aspecte fins ara poc estudiat. Ha experimentat en 50 hectàrees de vinya emprant el sulfat de ferro en solució al 35-40 per 100. El consum ha estat de 240 quilograms de sulfat per hectàrea.

El sulfat de ferro s'ha revelat un poderós excitant de la vegetació; els sarments assoleixen majors dimensions i augmenta, en conseqüència la producció.

NOTICIARI

Les obres de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre.—El pla de les obres a realitzar per aquesta entitat, a partir del pròxim mes de juliol, és tan ample, que importarà segurament de 70 a 80 milions de pessetes.

Hi figuren el pantà de l'Ebre, de 540 milions de metres cúbics, les obres hidràuliques del qual costaran prop de 11 milions de pessetes; el de Santolea que importa 5 milions i mig i que regarà Alcanyiç i Casp; el de Pasamon que resoldrà el problema crònic de l'alimentació del Canal d'Aragó i Catalunya, el de Cova Foradada i el de Penya.

Està contractant el canal de Victòria Alfons i el pantà d'Argui (Osca), i acabats els projectes d'una sèquia de regadiu a l'Alt Aragó.

L'organització científica del treball. L'Institut Internacional d'organització científica en el treball, creat recentment a Ginebra, obre una informació en els diversos països per a recollir documentació sobre l'estat en què es troba l'aplicació dels nous mètodes d'organització científica en les empreses.

Ha estat encarregat de recollir dades referents al nostre país el Laboratori Científic de l'Institut professional de Madrid, situat a Carabanchel.

Avicultors al Canadà.—Per reial ordre de Foment han estat designats per a portar la representació d'Espanya al III Congrés i Exposició mundial d'Avicultura que han de celebrar-se a Otawa (Canadà) del 27 de juliol al 4 d'agost pròxim, els senyors Castelló, director de la Reial Escola Oficial d'Avicultura d'Arenys de Mar; don Ricard Zariquiey, director de la Casa Provincial de Moternitat de Barcelona i avicultor professional; don Pere Laborde, publicista avícola i director de la revista «España Avícola»; don Enrique Castelló, professor d'Avicultura de l'Escola Superior d'Agricultura de Barcelona i don Antoni Fortuny, alumne de l'Escola d'Avicultura i publicista.

Un Congrés de seda a Milà.—S'ha celebrat a Milà el II Congrés europeu de les industries de la seda al que han assistit representacions de gairebé tots els països seders.

Hi han assistit per Espanya els senyors Frederic Bernades, Comissari Regi de la seda i Francesc Vilumara, president del Collegi d'Arts Majors de la Seda de Barcelona.

Una moció de la Delegació espanyola, en la que es proposava la creació d'un Comité adherit a l'Institut Internacional d'Agricultura de Roma per centralitzar els estudis relatius al cuc de seda, fou aprovada per unanimitat.

La importació de patates de Canàries. Una Reial ordre d'Estat anuncia que el Govern britànic ha prohibit, per ordre del 2 de l'actual, la importació a Anglaterra i al país de Galles, de les patates procedents de les illes Canàries, si no van acompanyades del certificat de sanitat.

Conveni amb Romania. El Ministeri d'Estat ha convingut amb Romania que Espanya suprimirà el recàrrec per moneda depreciada de les procedències romaneses a canvi de que aquell país faci les següents concessions:

Primera. Derogui la prohibició d'importació de la pansa de Màlaga i els apliqui el dret aanzelari reduït de 10,6 per cent quilògrams.

Sgona. Concedeixi en el referent a la importació d'articles de suro compresos en els articles 311 i 312 de la tarifa de duanes, suro en fulles, planxes, taps, etc. i altres articles de suro encara no combinats amb altres matèries, i reducció de drets aranzelaris de 10,6 a 5,10 per 100 quilos.

Tercer.—Suprimeixi, tant per les panses de Màlaga com per als articles de suro citats l'impost de comissió de 2 per 100 «ad valorem», no obstant continuant en vigor l'impost del 2 per 100 «ad valorem» anomenat volum de negoci.

Ha quedat també convingut que l'entrada en vigor de la nova tarifa duanera no afectarà a aquest acord, el qual podrà denunciar-se per qualsevol de les parts contractants, amb un avís previ de tres mesos.

Aquest conveni ha començat d'aplicar-se, tant a les duanes d'Espanya com a les de Romania, des del dia 1 de juny.

La producció de cereals i lli a l'Argentina en 1926-27. La Direcció general d'Economia Rural i Estadística del Ministeri d'Agricultura ha

Agricultors! ENOSÓTERO

PER A CONSERVAR I MILLORAR ELS VINS

50 grams per hectòlitre, barrejats al vi al temps d'envasar-lo, en fer el primer trafegament, o en qualsevol temps, basten per a preservar-lo de tota alteració i millorar-lo notablement

Dipòsit principal: Magatzem de drogues de J. URIACH i C.ª, Bruc, 49, BARCELONA

DE VENDA EN LES PRINCIPALS DROGUERIES DE CATALUNYA

1 quilo per a 20 hectòlitres, 15 pessetes. — 1/2 quilo, 8 pessetes

DEMANEU MOSTRES GRATIS PER UN HECTÒLITRE DE VI

donat a conèixer el tercer càlcul de la producció total de cereals i de lli de l'any agrícola 1926-27, que és el següent: blat, 6.010.000 tones; lli, 1.755.000; civada, 962.000; ordi, 400.000; sègol, 83.000; escaiola, 23.000 tones. La distribució de l'alludida producció per províncies i territoris és la següent: Buenos Aires: blat, 2.637.037 tones; lli, 444.733; civada, 800.168; ordi, 307.606; sègol, 40.895; escaiola, 18.088. Santa Fe: blat, 731.149 tones; lli, 712.676; civada, 7.182; ordi, 8.555; sègol, 7.501; escaiola, 1.382. Còrdova: blat, 1.631.348 tones; lli, 198.347; civada, 15.500; ordi, 10.300; sègol, 9.500; escaiola, 1.950. Entre Rios: blat, 285.449 tones; lli, 360.270; civada, 77.550; ordi, 4.100; sègol, 320; escaiola, 480. Sant Lluís: blat, 22.478 tones; lli, 308; civada, 900; ordi, 439; sègol, 4.204. Santiago de l'Estero: blat, 28.000; lli, 5.5541; civada, 800; ordi, 200; sègol, 1.500. Pampa: blat, 590.529 tones; lli, 30.566; civada, 54.400; ordi, 5/.400; sègol, 15.680; escaiola, 1.100. Altres països: blat, 84.000 tones; lli, 2.469; civada, 5.500; ordi, 11.400; i sègol, 3.400 tones.

El servei de Crèdit Agrícola durant 1926. Durant l'exercici de 1926, el Servei de Crèdit Agrícola, ha atorgat préstecs' amb càrrec a la primera aportació de l'Estat a la Junta Consultiva del Crèdit Agrícola, per un import de 3.661.265,43 pessetes, distribuït en la següent forma: amb garantia hipotecària, 1.016.500 pessetes; amb la personal de les entitats agràries, 1.685.000, i amb garantia prendària, 223.138,25. També ha concedit préstecs a alguns Pòsits del Regne per un total de 736.627,18 pessetes. Amb garantia de dipòsit de blat, arròs, vi i llana, es concediren préstecs en l'any 1926 per un total import de 5.209.288 pessetes.

Els flequers de Barcelona a Madrid. Una Comissió de flequers de Barcelona ha anat a Madrid per a informar-se de tots els detalls i assumptes que hauran d'ésser tractats en el V Congrés de la Flequeria.

En vista de la situació ruïnosa que sofreix la indústria del pa en la majoria de les províncies d'Espanya, pensen sotmetre unes conclusions a llurs companys de Madrid, amb les quals, quedant assegurat el necessari marge de l'agricultor, per tal d'estimular-lo a la sembra del blat, i sense inmuiscuir-se amb el marge de la indústria farinera, presenten una solució perquè pugui viure i desenrotllar-se en els seus justos límits la indústria de la panificació.

L'exportació d'oli. Segons les dades facilitades per la Direcció general de Proveïments, l'exportació d'olis d'oliva en el mes d'abril, ha pujat a 6.282.081 quilos. Sumada aquesta exportació a la dels mesos precedents d'aquest any, resulta un total exportat de 26.666.282 quilos.

La xifra d'exportació en el mes d'abril de 1926 fou de 8.957.529 quilos, i corresponen al primer quatrimestre del dit any, la quantitat de 40.894.639 quilos. La disminució total de 14 milions de quilos en aquest any, resulta compensada i encara superada per haver-se reduït la xifra d'exportació a Itàlia en més de 16 milions i mig. Ofereixen augment en els quatre mesos considerats, les xifres corresponents a Alemanya, Argentina, Filipines, Gibraltar, Holanda, Marroc francès, Noruega, Panamà, Venezuela, Ceuta, Fernando Poo, Melilla i Canàries.

La taxa mínima del blat. La Lliga de Camperols s'ha dirigit al Govern demanant que es restableixi la taxa mínima del blat en la forma que estava el primer any, fixant-la en 47 a 48 pessetes els 100 quilos que els règims de taxa es vagin estenent als altres grans i carns i que es portin aviat a la legislació els projectes de reforma tributària.

Als exportadors d'oli d'oliva. La Delegació general del Centre Internacional d'Intercanvi per al Foment del Comerç i la Indústria a Sydney (Austràlia), ha tramès a la casa central de Barcelona interessants dades sobre les possibilitats que existeixen en aquells mercats per a l'exportació d'oli d'oliva.

La Delegació esmentada indica que constantment es reben demandes de preus i peticions de mostres, i també de direccions de signatures espanyoles dedicades a l'exportació d'aquest producte.

Per tot això, la Direcció de la citada organització invita totes les signatures espanyoles que es trobin interessades en el dit assumpte, perquè es dirigeixin per escrit o personalment al Departament d'intercanvi de la institució esmentada, als seus locals de la plaça d'Urquinaona, 13, Barcelona, on gratuitament se'ls donaran tots els detalls que obrin en poder del citat Departament sobre aquest assumpte.

Sobre l'impost de rodatge. La «Gaceta» publica les instruccions per a la tributació de l'impost de rodatge dels vehicles de tracció de sang.

Els carros de llanta més estreta que la reglamentària pagaran: una cavalleria, 15 pessetes a l'any; dues cavalleries, 22,50; tres cavalleries, 30; quatre cavalleries 37,50.

Els carros de llanta reglamentària: una cavalleria 10 pessetes, dues cavalleries 15, tres 20, i quatre 25 pessetes.

Es farà efectiu l'impost una sola vegada des del primer d'abril a primer de juny. Les baixes, després de pagat el mes, no donaran dret a devolució. Les altes mensuals pagaran l'any sencer.

L'exportació clandestina de l'oli. En la reunió celebrada per la directiva de la secció d'exportació d'oli d'oliva, de Sevilla, i una comissió de la secció d'oli del Collegi Oficial d'agents comercials, quedà convingut denunciar a Finances, per a evitar l'exportació i comerç clandestí d'oli d'oliva, tots els casos d'infracció i sobretot aquelles persones i entitats que efectuïin les dites operacions sense pagar la contribució corresponent.

Pròrroga del termini per a l'estudi de la reforma tributària. El ministre de Finances ha prorrogat per dos mesos el termini perquè la comissió designada a l'efecte per a estudiar el projecte de reforma tributària dongui dictamen.

Aquesta pròrroga obeeix a què el president de la Comissió, senyor Flores de Lemus, té obligacions imprescindibles derivades del seu càrrec de catedràtic.

La comissió terminarà el treball el dia 30 de juliol.

Les excepcions d'augments de la Contribució territorial. S'ha dictat pel Ministeri de Finances, una reial ordre donant les regles sobre les ex-

cepcions d'augment en els líquids imponibles de la contribució territorial, la part dispositiva del qual diu així :

Primera. A mesura que a les Oficines provincials de Finances siguin rebudes sol·licituds d'excepció d'augment dels líquids imponibles de la contribució territorial, formulades a l'empar del reial decret llei de 25 de juny de 1926, relatives a la riquesa rústica o pecuària compreses en els respectius departaments es procedirà preferentment a llur despatx de tal manera que en 30 de juny actual puguin estar concedides o desestimades totes les al·ludides sol·licituds fins aleshores presentades.

Segona. En les mateixes oficines es procedirà el dia primer de juliol vinent a formar, totalitzades en 30 de juny corrent, relacions certificades per municipis de l'import de la riquesa que ha d'ésser donada de baixa en relació amb l'existent en l'actual exercici, o sigui en la riquesa augmentada per virtut del reial decret llei de 25 de juny de 1926, amb separació de la que correspongui a la rústica i a la pecuària.

Tercera. Les esmentades relacions i les certificacions en el seu cas, de no haver-se acordat cap excepció, hauran d'ésser trameses a aqueixa Direcció general dintre dels tres primers dies de l'esmentat mes de juliol.

Quarta. Les excepcions d'augment que s'acordin amb posterioritat al 30 de juny actual, seran trameses oportunament en igual forma i es trametran les relacions negatives abans al·ludides a aqueixa Direcció general, quan estiguin en llur totalitat resoltes les sol·licituds que s'haguessin presentat.»

La Conferència arrossera. A la Conferència arrossera de València han estat tractats els punts objecte del següent qüestionari :

Fase de tècnica agrícola : a) estadística de producció ; b) varietats més aptes per a cada regió i organització de camps de producció de llavors seleccionades ; c) tècnica del conreu, maquinària de conreu, adobs, regs ; d) estacions arrosseres, càtedres ambulants.

Fase de tècnica industrial : a) standardització de tipus pels mercats nacionals o d'exportació ; b) aspectes de les organitzacions industrials, progressos de la molineria moderna ; c) aprofitament dels subproductes de la producció arrossera i de la molineria ; d) envasos.

Fase comercial : a) consum interior i possible desenrotllament del mateix : transports interiors i tarifes, propaganda i difusió del consum, proveïment de les grans urbs, estadística de consum, cabotatge i preus ; b) el comerç exterior : organització comercial més adequada per al seu foment i desenrotllament, transport marítim, impost de transports, assegurances, fiscalització de qualitats, tractats de comerç.

Fase social : a) cooperatives agrícoles ; legislació sobre arrossars ; préstecs sobre collites pendents ; crèdit agrícola, contractes de treball i d'arrendaments, assegurances de collites.

Els adobs no produeixen tot llur efecte si no contenen al mateix temps els tres elements essencials per la vida de les plantes: nitrògen, potassa i fosfats.

INFORMACIONS COMERCIALS

Adobs.—Superfosfat d'os, de 18-20 per 100 d'àcid fosfòric i mig per 100 de nitrogen, a 17 pessetes els 100 quilos; superfosfat de calç de 18-20 per 100 d'àcid fosfòric soluble, a 11 pessetes els 100 quilos; superfosfat de calç de 16-18 per 100 d'àcid fosfòric soluble, a 10 pessetes els 100 quilos; superfosfat de calç de 13-15 per 100 d'àcid fosfòric soluble, a 9 pessetes els 100 quilos.

Sulfat amònic de 20-21 per 100 de nitrogen, a 36 pessetes els 100 quilos; nitrat de sosa de 15-16 per 100 de nitrogen, a 40,50 pessetes els 100 quilos; nitrat de calç de 15,50 per 100 de nitrogen i un 21 per 100 de calç, a 37 pessetes els 100 quilos.

Sulfat de potassa de 90-92 per 100 de puresa, equivalent a 49-50 per 100 de potassa pura, a 39 pessetes els 100 quilos; clorur potàssic de 80-85 per 100 de puresa, equivalent a 50-51 per 100 de potassa pura, a 26 pessetes els 100 quilos.

Matèria orgànica natural, de 10-11 per 100 de nitrogen i 2-3 per 100 d'àcid fosfòric, a 35 pessetes els 100 quilos.

Preus per vagó compet.

Anticriptogàmics i insecticides.—Sofre sublimat, flor, a 23,50 pessetes el sac de 50 quilos; sofre refinat, pur, a 16,60 pessetes el sac de 40 quilos; sofre precipitat, gris, a 8,50 pessetes el sac de 40 quilos.

Sofre de canó, a 40 peseetes els 100 quilos; sofre de terrós, a 27 pessetes els 100 quilos.

Sulfat de ferro en gra, a 13 pessetes els 100 quilos; sulfat de ferro en pols, a 14.

Preus per partida d'importància.

Bestiar, carns. — Bestiar de llana, anyells, de 45 a 50 pessetes; primals, a 50; ovelles, de 80 a 90; porquí gras, de 27 a 28 pessetes l'arrova de pes viu; boví, de 3,50 a 3,75 pessetes el quilo.

Gallines, de 18 a 26 pessetes el parell; pollastres, de 14 a 21 pessetes el parell; ànecs, de 20 a 26 pessetes el parell; oques, de 16 a 23 pessetes una.

Cereals i farines.—El mercat de blats ha reaccionat en ascens progressiu, i la fermesa en els preus torna a presidir totes les cotitzacions que, en general, revelen una manifesta tendència a resistir per part dels tenedors, com si esperessin que els preus quedessin encara més consolidats del que estan en la actualitat.

Corren veus de què els farinaires volen establir un tipus de preu de compra pels blats, especialment els pròxims de la nova collita, que a aquestes hores ja s'ofereixen, a l'objecte de què pugui servir de base de càlcul per les seves operacions i d'evitar les diferències excessives entre els preus d'adquisició. Res, que tothom vol tenir el dret de fixar el preu de cost exacte dels productes; al pagès, en canvi, hom no li reconeix per

ara aquest dret. Si, a la manera d'aquest projectat trust d'adquisició, hi hagués una organització sindical agrària adequada, estem segurs de què la lluita s'entaularia amb més igualtat de forces.

Es queixen molt els farinaires que davant de la consolidació dels preus dels blats, no consoni amb el preu esmentat el de la venda de les farines, car com és lògic aquestes no poden augmentar que no pugi el preu del pa. Això és cosa que no ens ve pas de nou, ni és el primer cop que es demana i és excusa per anar esperant per a fer compres.

Comencen ja les ofertes de blats catalans i aragonesos, dels quals blats segons les impressions generals rebudes hi ha una collita força falaguera. Això ajuda a què els farinaires no vagin massa de pressa a proveir-se com no sigui de les quantitats justes per anar tirant.

Les notícies que han anat venint de l'estat de les collites de cereals als països europeus són satisfactòries i permeten augurar una producció superior a la mitja dels deu últims anys a França, Itàlia, Austria, Alemanya, Polònia, Bulgària i Rússia. Desconeixem fins a la data, encara que cal creure que no desdirà, l'estat de les collites romanesa i hongaresa.

El mercat del moresc és ferm i, si vingués una autorització no ens estranyaria que, d'un bot, pugés uns quants punts la seva cotització. No és que es pugui dir en l'actualitat que la plaça estigui desassortida, però, per ara, la demanda és prou de bona fe.

Les despulles i cereals que poden suplir en part al moresc en la confecció de pinsos aguanten bé els seus preus, car beneficien naturalment de l'estat actual de la qüestió.

Les classes fines d'arròs han baixat de preu, car l'oferta tenedora ha cedit i les operacions automàticament han estat una mica més nombroses. Les altres classes, si fa o no fa aguanten el mateix tipus.

Blats: Aragó i Navarra, 52 a 54; Castella i Manxa, 51 a 52,50; Extremadura, 49 a 50; Urgell i Vallès, 53 a 54.

(Preus en pessetes els 100 quilos, sense sac, damunt vagó origen).

Farines: Força, 80 a 100; extra local, 69 a 70; corrent local, 67 a 67,50; extra blanca Castella, 68 a 70; blanca corrent Castella, 66,50 a 67; baixa, 56 a 58.

(Preus en pessetes sac de 100 quilos, damunt carro Barcelona).

Arròs: Bomba Calasparra, 128 a 130; bomba, 100 a 110; selecte, 55 a 56; matisat, 52 a 55; Bell-lloch base O, 52 a 53.

(Pessetes per 100 quilos.)

Altres cereals: Moresc Plata, 33; ordi Urgell i Comarca, 36 a 37; civada Extremadura, 36 a 37; civada Manxa, 35 a 36; escaiola Andalusia, 55 a 60.

(Pessetes per 100 quilos).

Despulles: Número 3, 32 a 33; número 4, 26 a 28; segones, 22 a 23; terceres, 19 a 21; quartes, 17 a 19.

(Preus en pessetes els 60 quilos, amb sac, damunt carro Barcelona.)

Menut (prims), 20 a 21; segonet, 20 a 21; segó, 16 a 17.

(Preus en rals la quartera de 70 litres, sense sac, damunt carro de Barcelona).

Fruits secs. — Ametlla en closca, mollar, a 220; closca forta, a 100; ametlla en gra, Esperança primera, a 500; llargueta, a 515; Mallorca escollida, a 450; ídem propietari sense troços, a 425 pessetes els 100 quilos.

Només havem d'assenyalar com a novetat un descens de cinc duros per 100 quilos en les classes mallorquines (sense amargs) que es deu a haver minvat una mica l'exportació.

Les altres classes d'ametlles en gra, i les ametlles amb closca aguanten fermament els seus preus.

Avellana negreta escollida, a 95; garbellada, a 90; gra primera, a 350 pessetes els 100 quilos.

Talment com auguràvem, fins i a tant que es remogui un xic més el mercat en acostar-se la nova collita, no és fàcil que ens vinguin sorpreses en aquest gènere. Deixàrem les avellanes a aquest preu ja fa tres informacions i a aquest preu les trobem.

Prunes Clàudies primera, a 25 pessetes l'arrova; segona, a 15; Mana guet, a 22; Màlaga, a 10.

Nous ecollides, a 16 pessetes els 100 quilos; colliter, 10.

Xufles garbellades superiors, a 110 pessetes els 100 quilos; colliter, a 100.

Cacauets pelats de València, a 160 pessetes els 100 quilos; tres grans blancs, primera, a 135; dos grans blancs, primera, a 115.

Panses de Màlaga (nou gotims): sinquenes, a 14; quartes, a 17; «Royaux», a 23; en gra, a 20 pessetes la caixa de 10 quilos. (Les caixes de cinc i de dos i mig quilbs sofreixen un augment per l'import de l'embalatge).

Figues de Fraga, de primera, a 8 pessetes la caixa de 10 quilos; d'Albunyol, a 8,50; Mallorca, classe B, a 6,50; ídem, classe C, a 6.

Pinyons pelats, de Castella, a 580 pessetes els 100 quilos; del país a 575.

Farratges i aliments pel bestiar.—Alfals, 6,50 a 7,50; palla llargueta, 3 a 3,50; palla curta, 3,50 a 4.

(Preus en pessetes els 40 quilos, damunt carro de Barcelona).

Polpa remolatxa estr., 37 a 37,50; polpa remolatxa país, 26 a 29; turtó de coco, 26 a 27; farina de llinosa, 29 a 30.

(Preus en pessetes els 100 quilos, amb sac, damunt carro Barcelona.)

Garrofes: Xipre, 47 a 48; negra Vinaroç, 51 a 51,50; negra Castelló, 51 a 51,50; negra Matafera, 48 a 49; negra roja, 49 a 50; Eivissa, 44 a 45; Mallorca, 43 a 44.

(Preus en rals els 42 quilos, sense sac, damunt carro Barcelona).

Llegums. — Llenties, 60 a 100; faves Extrem. o And., 50 a 51; faves estrangeres, 49 a 50; favons Extrem. o And., 49 a 50; favons estrangers, 47 a 48; veces Castella, 41,50 a 42; veces Sagarra, 41 a 41,50; veces Andalusia, 41 a 41,50; erps, 36 a 37; titus, 37 a 38.

(Pessetes per 100 quilos.)

Mongetes: Castella, 116 a 118; Mallorca, 87 a 89; Prat, 75 a 80; Urgell i Comarca, 75 a 80; València, 75 a 80; Estranger, seg. classe, 60 a 90.

Pessetes per 100 quilos).

Cigrons: Saüc, 180 a 182; blancs ar. alf. 44/45, 98 a 100; blancs ar. alf. 48/50, 80 a 81; blancs ar. alf. 52/54, 74 a 75; blancs ar. alf. 58/60, 70 a 72; blancs ar. alf. 60/65, 60 64; pelons, 55 a 80.

(Preus en pessetes els 100 quilos, amb sac, damunt carro Barcelona).

Olis.—(Associació Gremial de Negociants d'Oli de Barcelona).

Preus de venda a la plaça :

Oli d'oliva : Corrent, a 273,90 pessetes els 100 quilos ; superior, a 282,60 ; classe fina, a 304,35 ; classe extra, a 326,10.

Oli de pinyola : De color verd, de primera, de 126,10 a 130,45 ; ídem ídem, de segona, de 121,75 a 126,10 pessetes els 100 quilos.

Groc de primera, de 152,20 a 156,50 ; ídem, de segona, de 130,45 a 134,90 pessetes els 100 quilos.

(Sense envasos).

Oli de coco : Blanc, a 150 pessetes els 100 quilos ; corrent, a 163 ; Palma, a 205. (Amb envasos).

Oli de llinosa : Cru, a 150 pessetes els 100 quilos ; cuit, a 158 ; sense color, a 180. (Sense envasos).

Oli de cacauet, comestible, corrent, a 267 ; refinat, a 277 pessetes els 100 quilos.

Ous.—Frescos Vilafranca o Granollers, a 87 pessetes el compte ; Empordà, a 60 ; Eivissa, a 52 ; Mahó, a 66 ; Fayó, a 44 ; Mazagan, extra, a 46 ; Bulgària, a 44 ; Itàlia, a 58.

Vins.—Enguany sembla que, en general, i contràriament a algunes veus alarmistes la blima no ha fet gaire mal als nostres vinyets. Talment com s'ha presentat l'anyada, ni l'oïdium ni el mildiu és probable que malmetin la collita, sobretot la dels viticultors diligents que no han descuidat ensofrades ni sulfatades oportunes.

Els raïms, doncs, van pujant que dóna bo de veure, i és d'augurar una collita més que regular si no ve cap contratemps tardà. Llàstima que per incúria, gran part d'aquesta collita hagi d'ésser víctima dels cucs del raïm!

La marxa dels mercats és satisfactòria i els preus continuen essent si fa o no fa els de quinze o trenta dies enrera. Els que dóna l'Associació de Magatzemistes i Exportadors de Vins són en pessetes per grau i hectòlitre, mercaderia posada al celler del colliter :

Penedès, blanc, a 3,40 ; Camp de Tarragona, a 3,50 ; Priorat negre, a 3,90 ; Vilanova i Geltrú, negre, a 3,90 ; Igualada, negre, a 3,90 ; Martorell blanc, a 3,40 ; Manxa blanc, a 3 ; Mistela blanca, a 3,25 ; Mistela negra, a 3,40 ; Moscatell, a 3,50.

LLUÍS MARSAL

BIBLIOGRAFIA

ELECTRIFICACIÓN Y COLONIZACIÓN DEL CAMPO DE NÍJAR (ALMERÍA), per *Miguel García Fernàndez*. Fulletó de 16 pàgines. Almeria 1927.

És la còpia de l'escrit que l'autor ha dirigit al Director general d'acció social agrària demanant la electrificació i colonització de la zona ano-

menada Campo de Nijar. L'autor descriu la comarca en el seu estat actual i la seva transformació i demostra els enormes beneficis que se'n treurien.

MISCEL·LÀNEA RURAL POPULAR, per *Jacint Barrera i Arenas, Doctor en Ciències.* Un volumet de 87 planes. Masnou, 1927.

Està format aquest interessant llibret per un recull de temes de caràcter agrícola en els quals l'autor vulgaritza coneixements científics amb un lleguatge pla i assequible a tothom. Per bé que no sempre estiguem d'acord amb les afirmacions de l'autor aplaudim la publicació d'aquesta miscel·lànea, sobretot per les qüestions de caràcter local en ella tractades.

MEMÒRIA DELS TREBALLS FETS PER A L'ESTUDI DE LA MASIA CATALANA. FUNDACIÓ CONCEPCIÓ RABELL, VÍDUA ROMAGUERA. *Publicació del Centre Excursionista de Catalunya.* 1926.

Per indicació de l'eminent patrici en Rafel Patxot i Jubert, marmessor de la senyora Concepció Rabell, vídua Romaguera, el Centre Excursionista de Catalunya està fent l'estudi de la masia catalana en el seu aspecte arquitectònic, pintoresc, jurídic, folklòric, etc., de manera de constituir un veritable monument bibliogràfic digne del fet secular al qual les generacions catalanes deuen llur estabilitat.

La obra és mereixedora de la cooperació de tothom i nosaltres ens permetem de demanar als lectors d'AGRICULTURA que hi col·laborin enviant totes les dades que coneguin sobre les masies de Catalunya.

En aquesta Memòria el Centre Excursionista dóna compte dels treballs realitzats fins a la data i fa una relació del material recollit: fotografies, mapes, clixés, lectura metòdica de fonts de coneixement, aplegament de cèdules, etc. Treball seriós digne del prestigi del Centre Excursionista.

R. S.

CONSULTORI

En aquesta secció contestarem gratuitament i per torn rigorós a totes les consultes que facin els lectors

E. V., Tarragona. Ens hem ocupat vàries vegades de la podridura de les arrels. És aquesta una malaltia, deguda a un bolet, que es comunica d'un arbre a l'altre quan les arrels arriben a contacte. Irradia, doncs, d'un lloc. Tots els arbres en són atacats, però alguns més que altres. Els més predisposats a adquirir el mal són la figuera, l'ametller, el cep, l'avellaner. També, però, és freqüent d'observar la malura en oliveres, alzines, pereres, etc.

En el lloc on una planta ha mort de podridura, el terreny queda infectat i els altres arbres que es planten prenen fàcilment el mal. Per

aquesta raó no es pot plantar un ametller en el lloc on ha mort un altre. Igualment, és perillós de posar ametllers on hi ha hagut vinya. El nou arbre és atacat pels germes existents a la terra i, més tard o més d'hora, acaba per morir. Aquests detalls són suficients per explicar-li la causa de la mort dels seus ametllers.

De remeis de completa eficàcia no n'hi ha. El millor és, allí on s'ha mort un arbre, no plantar-ne d'altres per set o vuit anys, destinant el terreny a conreus herbacis (cereals o llegums).

Si l'arbre és desenrotllat va bé, de vegades, de desenterrar la rabassa i les arrels principals tallant les més atacades i cremant-les. Després s'espolvoregen amb sulfat de ferro, es cubreixen novament i es rega. El sulfat protegeix i desinfecta les ferides i esterilitza el terreny.

M. G., Molins de Rei. És massa tard, ara, per curar els seus pressegUers. Aquests semblen atacats pel *Coryneum* que fa secar els brots a la primavera. El remei consisteix en polvoritzar els arbres, al novembre i al febrer, amb suc bordelès al 2-3 per cent. Algunes varietats de pressegUers resisteixen els tractaments amb sulfat tot i tenint fulles. Si les de vostè fossin d'aquesta mena li aniria bé de tractar-les amb una solució al 0,5 per cent de sulfat i 0,5 per cent de calç. Faci una prova en petit i si veu que les fulles no pateixen, tracti tots els arbres.

E. L., Ciutat. El roser s'empelta d'escudet. L'empelt pot fer-se fins al mes d'agost.

L. D., Sant Cugat. Al començament de l'hivern, quan les abelles no han emmagatzemat prou provisions per passar l'hivern, cal alimentar-les per que arribin bé a la primavera. Vegi sobre això el que ha escrit el nostre collaborador Sr. Pons i Busquets.

Les granotes i els gripaus són animals de gran utilitat per que es nodreixen d'insectes. Llur destrucció no és, doncs, aconsellable.

Vegi el que diem al senyor M. G. de Molins de Rei.

T. C., Tortosa. És molt difícil de precisar el mal que ataca les seves cabres sense veure-les. Per les dades que dóna la cosa sembla sèria i nosaltres li aconsellem que les faci visitar immediatament per un veterinari. És possible que es tracti de mamitis. En qualsevol cas és prudent de prendre precaucions higiéniques en munyir i de fer bullir la llet abans de consumir-la.

S. C., Sans. És un xic comprometedor de donar consells d'aquesta mena perquè el resultat i l'èxit depenen d'una sèrie de factors. La Leghorn és excellent; és la més forta ponedora, però no és raça de carn car les seves dimensions són més aviat reduïdes. D'altra part, els ous

LISOL Insecticida indispensable a l'Agricultura, la Ramaderia i la Higiene
Demani's el fulletó «El Lisol en Agricultura» que remetem gratis
VALLES GERMANS Massini, 79 Sans-Barcelona

són més aviat petits. Nosaltres ens decantaríem sense titubejar per la raça Prat, que és bona ponedora i dóna molta carn. Un amic nostre, excellent avicultor, ha obtingut amb un lot de Prats un promedi de 205 ous, número, com pot veure, extraordinàriament elevat i que demostra que la Prat seleccionada i curada pot arribar allí on, amb bona voluntat arriben totes les coses catalanes.

Naturalment, per assolir aquests records, cal fer una cria racional: alimentació seca, niu trampa, etc.

Abans de començar, visiti unes quantes granges avícoles, si pot, preferiblement d'aquelles que no s'anuncien i no fan soroll. Acostumen a ésser les millors i les més serioses car no venen cap «*rancho*», ni cap cosa miraculosa o extraordinària.

S. S., Girona. Li hem contestat particularment.

R. S.

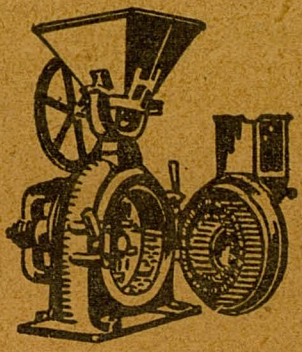

Maquinària Agrícola Moderna

Trituració i polvorització **Demaneu Catàlegs a**

MAURICI HENING

FLORS, 5

(entre el carrer i la Ronda de Sant Pau del teatre Olympia)

INNOMBRABLES REFERENCIES

Per a blanquejar, pintar, desinfectar, polvoritzar arbres, sulfatar, etc., etc.

Polvoritzadors a tracció, motxilla, etc.

Per a pinsos i tota mena de productes

Matxucadores, Molins, etc.

Molí Patentat **Royal-Triumph**

A. LÓPEZ LLAUSÁS

IMPRESSOR

Treballs Comercials
Revistes - Mostraris
Targeteria - Esqueles
Memoràndums, etc.

Diputació, 95 **BARCELONA**

Societat Enològica del Penedès, S. A.

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

Sucursals a Reus, Criptana i Xereç de la Frontera / /

Trepitjadores, Premses, Bombes i tota classe de maquinària vinícola : Motors i transmissions: Mangueres, racords i aixetes : Material per a botelleria : **Premsa contínua «Sepsa», Premsa hidràulica «Atlas»** : Aparells d'anàlisis de vins : Productes enològics : Adobs : Sulfat i sofres

DEMANEU Estudis, Projectes Pressupostos : :

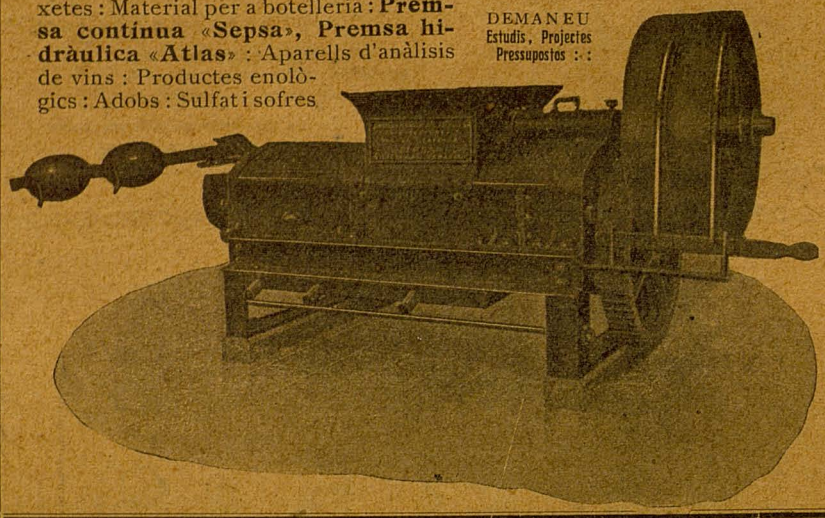

TRACTORS AGRÍCOLES "CLETRAC"

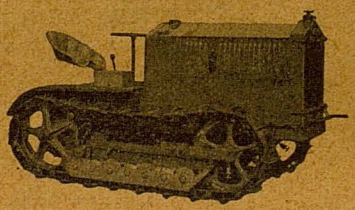

Tipus K, 15/25 HP.- Tipus W, 12/20 HP.

Els més apropiats i de major rendiment per a tota classe de labors agrícoles, usos industrials i obres públiques.

Malacat "HÈRCULES" CONSTRUCCIÓ NACIONAL

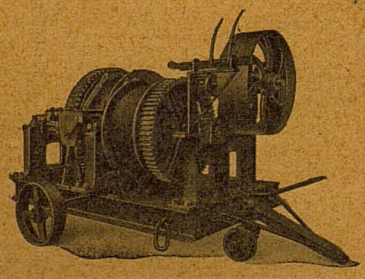

Aplicat al tractor «CLETRAC» és el més útil en treballs de gran rebaix per a plantacions de vinyars, arbredes, etc., així com per a l'elevació i arrossegament de pesos grans.

Demanin-se catàlegs als representants per a Espanya

AUTOMÒBIL SALÓ

Trafalgar, 52 - BARCELONA

En dirigir-vos a les cases anunciadores, citeu AGRICULTURA